

Časopis Přítomnost 1/1991

Kdyby se mě někdo zeptal, koho pokládám za nejpovolanějšího člověka, který může zasvěceně, originálně a svrchovaně zábavně mluvit o Jaroslavu Seifertovi, bez váhání odpovím: MUDr. Alois Volkman. Básníkův lékař, milovaný přítel a nejúčinnější medikament v jedné osobě. Směsicí temperamentu, bytostné radosti a křesťanské dobroty upoutal básníka na tolik, že se bez něho ani týden neobešel. Hovory těch dvou bývaly hlučné, dětsky upřímné a provázané smíchy, při nichž padala omítka. „To je krásnej člověk!“ slýchávala jsem nadšeně básníkově zvolání, kdykoli přišla řeč na „Lojzíčka“, jak mu říkal. Měl pravdu. Jen namátkou... Byl to Alois Volkman, který připadl na myšlenku poradit básníkově rodině, aby si vzala pacienta – po udělení Nobelovy ceny internovaného na interně – na revers domů. A později to byl zase on, jehož zásluhou se po básníkově skonu přenesl smuteční obřad z Rudolfiny nikoli rovnou do Kralup, nýbrž do chrámu sv. Markéty v Břevnově.

Přítom o Aloisu Volkmanovi téměř nikdo neslyšel, nikdy nikde nepadlo jeho jméno. Je to pochopitelné. Takoví lidé bývají skromní a v záplavě oficiálního řečnění všeho druhu zůstávají stranou. Právě hoře je němé...

Alena Vostrá

